

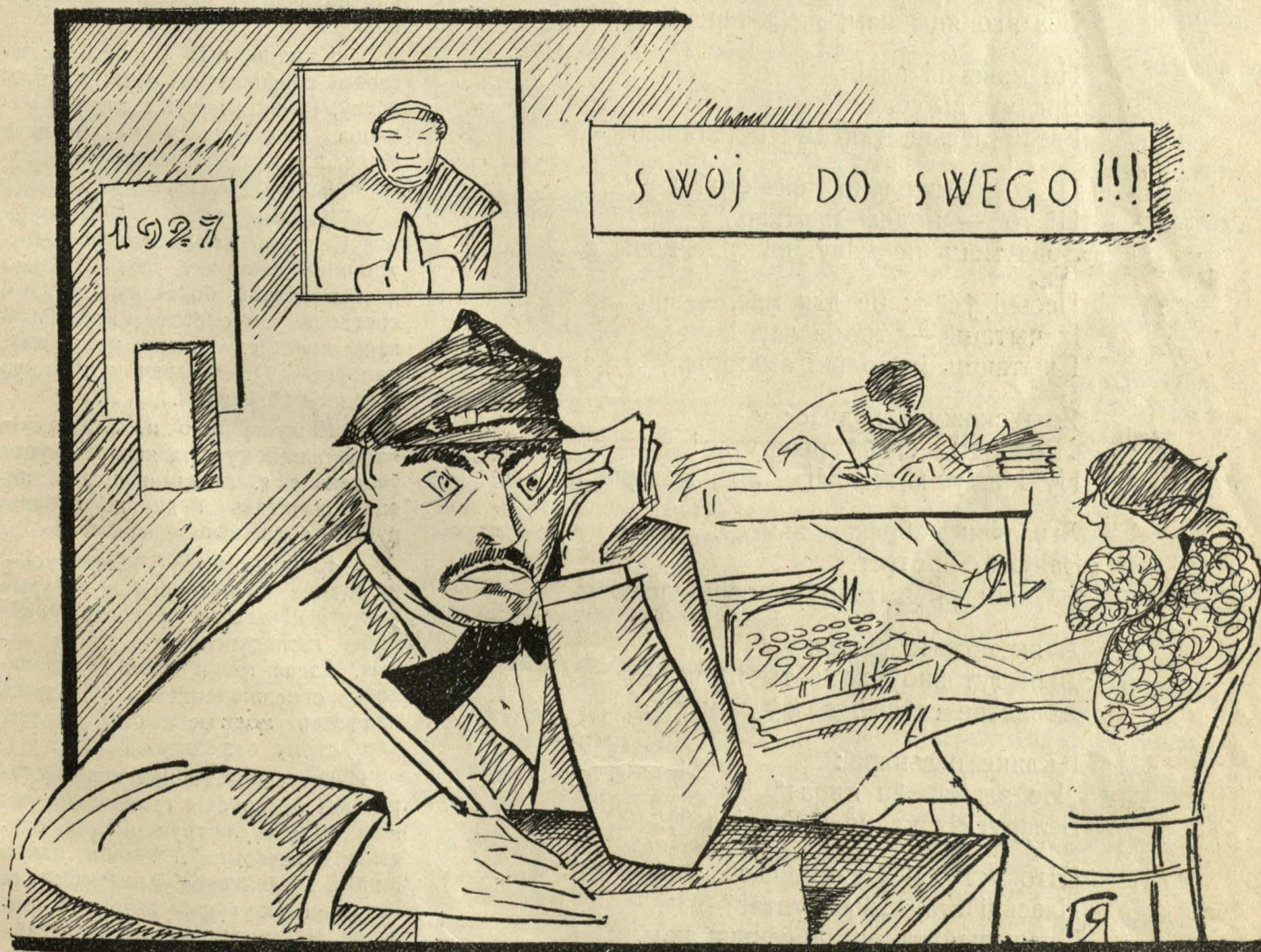
ДУМАРЫСТЫЧНАЯ 2-А ТЫДНЁВАЯ ЧАСОПІСЬ.

Адрэс Рэдакцыі і Адміністрацыі:
ВІЛЬНЯ, Гэтманская вул., № 4
«МАЛАНКА»

№ 3
5 САКАВІКА
1927 г.

ПАДПІСНАЯ ЦАНА:
на 1 год 8 злот.
„ паўгода 4 „
„ тры мес. 2 „
„ адзін м. 1 „
За граніцу: на год — 2
даляры, на паўгода — 1 д.
на 3 мес. — 50 цэнт.

Клапоты польскага газэтнага пісакі.

ПАН ОБСТ (z «Dziennika Wileńsk.»): Вось цяжкія часы насталі для нас журналістаў: «Грамада» спыніла сваю дзейнасьць, беларускія паслы арыштаваны і вывезены аж да Вронэк, аб чым-жа цяпер пісаць і каго цяпер ляць?!..

КРАПІВА.

Ці то — здольны пясняр, Ці то — модны пляткар?

(Наму прысьвячаецца, дык той дагаецца).

Ад зары да зары
Усё сядзяць песьняры —
Пішуць песні свае пролетарскія.

Каб-жа іх зразумець,
Тлумача трэба мець —
Без яго яны нам, як татарскія.

Не мажэ ні адзін
Зразумець селянін
Гэтай песьні, таксама й рабочыя —

Ці то — здольны пясняр?
Ці то — модны пляткар?
Зразумець не магу, кажу ў вочы я.

Песьні ўсё-ж не для мас, —
Іх чытаць — трэба час,
І чытаюць іх толькі аматары.

Яны скажуць падчас:
„Вось дык сплёў выкрутас!
Ну і штучна-ж пляце, ліха матары“...

Згвалчан вобразам зьмест,
Заяўляе протэст
І ў людзей чытачоў просіць помачы,

А як возьме чытач,
Дык тут зноў хоць ты плач —
Абалдзе саўсім, голаў ломячы,

І кляне песьняра:
„Не зламаў ён пяр!“
Беларускіх кляне і Есеніна *),

Што ў Расеі ў свой час
Плесьці стаў „выкрутас“
І пазычыў такога насеньня нам.

*) Расейскі poeta — імажыністы.

СЬВЕЖЫЯ НАВІНЫ.

× Кажуць, што ад часаў маёвага перавароту занатавана шыбкі узрост насяленьня на „Лукішках“, дзе не хапае кватэраў для ўсіх жадаючых туды папасьці.

Аналёгічнае з гэтым зьявішча заўважана за апошні час у „цяжкім востросе ў Вронках“ (каля Пазнані). Калі гэтакі шалёны узрост будзе трываць далей, дык прыдзеца адсылаць арыштаваных беларускіх паслоў і дзеячоў на востраў сьв. Алены, Мадагаскар, або на нядаўна адкрыты паўночны полюс.

× Кажуць, што ў сувязі з масавымі конфіскацімі беларускіх газэтаў, рэдакцыі гэтых газэтаў мяняцца перанесьціся на плянэту Марс, дзе, як нас інфармуюць, няма прэсавых уставаў.

× Кажуць, што сяляне Заходняй Беларусі маюць завесьці электрычныя машыны для штучнага даеньня кароў, бо даенне ручным спосабам па сыстэме пасла Галавача прасьледуецца як праступак, папоўнены на „гарачым учынку“ дзяржаўнай здрады.

× Кажуць, што на Беларускіх настаўніцкіх курсах, якія пачнуцца ўвосень с. г. гаварыць пісаць, пляць, сьвістаць і думаць пабеларуску — будзе забаронена.

× Кажуць, што ў «Беларускім Інстытуце Гаспадаркі і Культуры» ў хуткім часе мае распачацца вялікая гаспадарска-культурная акцыя. Дзеля гэтай мэты праўдападобна сьпешна выпісаны з Парыжа прафэсар модных скокаў (шымі, чарльстону, блэкбэтум і інш.).

× Кажуць, што некаторыя старэйшыя беларускія грамадзяне маюць выдаць інструкцыі для студэнцкіх вечарынаў. У якіх, паміж іншым, абавязкова будзе вымагацца чытаньне агульнай вячорнай малітвы, і ўвядзеньне «пшэпісывай» вопраткі для студэнтак на ўзор віленскіх праваслаўных манашак.

ГАЛУБОК.

Барысаўскі пан-Цялей.

(Эпізод з сусветнай вайны).

Было гэта даўно, даўно, — помню, як сягодня, як мы, навабранцы, ў пярыну зьявіліся перад яснымі вачыма фэльдфэбеля Біча. Прызнацца, то ня зусім добра кратаць нябожчыкавы костачкі, бо гэты Бічок памёр ужо (пухам яму зямелька!); але што-ж зробіш, калі надта сьвярбіць салдацкі язык: так і хочацца ўспомніць адну кароценькую справу.

Вось, знача, прыпёрлі нас у казарму і закамандавалі:

— „Сьмірна! Біч ідзе!“

Параўняліся хлопцы і узьвялі вочы на можнага пана.

— „Ну, хлопцы, — адазваўся ён, — буду пытацца; зразу адказваць, ані мур... мур...“

Стаім, салапачым, вытрашчыўшы вочы.

— „Ты якой губэрні? — паспытаўся ў першага.

— „Варшаўскай, проша пана“, — зразу адказаў той.

— „Што Варшаўскай, то гэта добра; але паноў тут нямашака, а Вашэ Благородзіе тутака стаіць, ці бачыш?“

„А ты якой?“ — пытае другога.

— „Седлецкай, проша пана!“

— „Глухі ты, ці якая хвароба? Я ня пан, а Вашэ Благородзіе! Пасьмей хто сказаць „пан“, у морррррр...ду дам, лыч на бок зьвярну!“

„Ты якой?“

— „Ломжынскай, проша пана...“ боязна адказаў навабранец.

Біч ня вытрымаў і трэснуў з размаху, як казаў, у морду.

— „Вось табе! Ня пан, а Вашэ Благородзіе! Выб'ю зубы, дзесятаму закажаш... ліханька вашим мазгом, куды ні ткнёшся, пан ды пан, а сьвіней пасьвіць некаму!“

„Ты якой?“ — спытаўся ў хлапца, што стаяў радком са мной.

— „Я... я... Барысаўскі, з-пад Халапеніч...“

— „Зваць як?“

— „Зваць... Цялей...“

— „Што гэта за імя? у пярыну чую! Зводны, глянь у календар, ці ёсьцека там Цялей...“

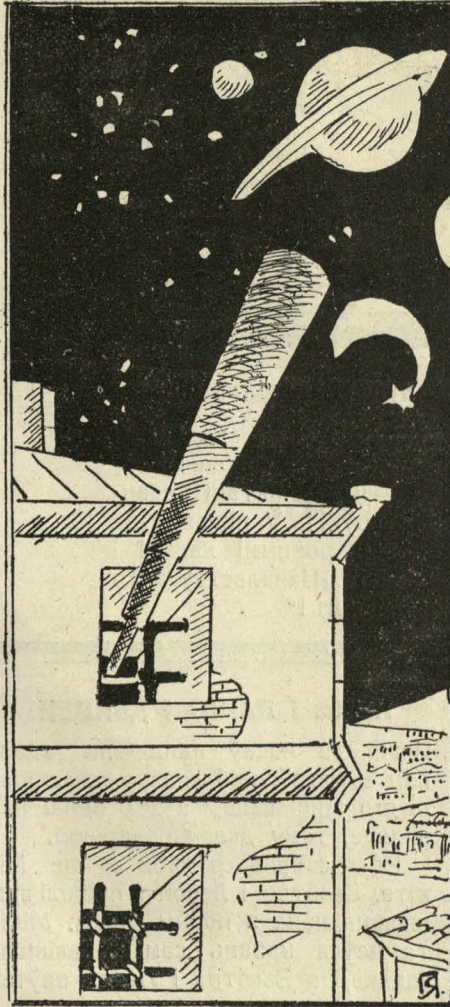
— „Нямашака!“ — перагледзіўшы адказаў зводны.

— „Дома як цябе звалі, Халапеніцкі райдун?“

— „Дома, то мяне Пан-цялеем звалі, а тутка брат не абманеш: бачыў, як палякоў валіў у морду, бачыў! Не на варшавяка напаў, а на Барысаўца...“

Астраномія на „Лукішках“.

Газэта „Slow“ даносіла, што дырэктар Беларускай гімназіі Астроўскі займаецца палітыкай на „Лукішках“, бо выпісаў сабе да цэлі астранамічныя прылады.

Вось дык штука! Вось дык дзіва! Хоць пражыў я з пару коп! Ці з вас калі хто бачыў На „Лукішках“ тэлескоп!

Хто там, хто парой начною Глядзіць з-за кратаў у сусвет. Чаго хоча? Што шукае Сярод чысленных плянэт?...

Мо' глядзіць, ці там на Марсе, На Сатурне, ці Луне Арыштуець „на учынку“, — Таго, хто сьпіць салодка ў сьне

І ці брэшучь там газэты, Як тут польскія якраз? Не! бо Obst'аў, Cat'аў Bog'аў Няма болей, — толькі ў нас!

Я. М.

Марко Бужанін.

Сучасная калыханка.

Сьпі, сыночку, мая „меншасьць“, Сны цябе вітаюць.

Там за цябе „рэчазнаўцы“ Пільна, добра дбаюць.

Ўжо для цябе панску школу Ў вёсках збудаваўлі

І кантычку ў польскай мове У Сынодзе склалі.

Каб ты ў працы ня ліў поту, Зямлю далі іншым —

Бо й нашто-ж табе здалася, Будзеш так вальнейшым.

А захочаш адпачыці, Мець спакой, свабоду,

Дык дадуць табе бясплатна Хату, хлеб і воду...

Сьпі, сыночку, мая „меншасьць“, Страху ані знаку...

А як вырасьцеш — напэўна Ём зложыш падзяку...

З Украінскага

Я. М.

Адзін другога лепшы.

— Дасі, сват, веры! Вось здарэньне, Якога сьвет яшчэ ня знаў:

Пашоў у клець усыпаць зерня І толькі сыпаць ў мех пачаў,

Аж скок з кутка ды па ячменю, Ну проста ў мех мыша яціць.

Я сьціснуў мех хутчэй у жменю, І думаю, што тут рабіць?

Ці біць, ці не? Не, лепей мёду Хай кот пакажаць шэльме ей!

Заціснуў мех ды з клеці ходу Я за катом на печ хутчэй.

Схваціў ката, што духу пруся. Прыбег у клець да катуха,

Пусьціў ката... як аглянуса: Няма мышы, няма мяха!!!

— „Куды-ж іх хутка гэтак дзела?“

— А знаеш, сват, было як тут: Мыша мяшок да ніткі зьела,

А сама ходу... Вось дык чуд! — Гэта дрэнь, сват! што дзіўнога—

Палатняны зьела мех?

А ці паверыш, сват, у тое, Што мышы зьелі мой лямех!

Паараў я ўвосень, што бадзяцца, Ды іржавець дзе лямяху

(Адзін згубіў, сваток, прызнацца) Зьбіў з сахі, ды у страху.

Прышла вясна, араць зачэлі. Іду я лемеш даставаць.

І што я бачу: мышы зьелі Увесь лемеш, каб іх ня знаць!

І што за зубы яны мелі Сьвет ня бачыць ім па век:

Ну няхай зьлеза зьелі, А то і дзірку, дзе быў цьвек!“

Янка Башкір.

Чорнае — прайграе! Чырвонае — выграе!...

„Доктар азартных навук“ Павлюкевіч:

— Гэй, ахвотнікі, налятай! Публіка, падхадзі! У маёй „Biloruskiej Chatce“ чорнае — прайграе! чырвонае — выйграе! Гэй, дуракі, — насіце пятакі! Хлапцы і пятнастоўкі, — насіце залатоўкі! Ў падзяку за прытон гэты, адозвы і газеты я рознымі хадамі і цэлымі пудамі па вёсках раскідаю. „Начальству зато милъ, — вѣдь я казённы поланофилъ!“

Народны гумар.

ДОБРА АДКАЗАЎ.

Пацяшаецца пан:

— Вось дык добра вашу „Грамаду“ ўжо скасілі!

А селянін яму адказвае:

— Але цяпер добрая атава расьце, бо добра, мусіць, пусьціла карані.

24-га лютага с. г. па загаду Камісара Ўраду быў сконфіскаваны № 2 час. „Маланка“ за зьмешчаныя там часьць „Сьвежых навінаў“ і жарт „Усіх сьвятых“, абвінавачваючы нашага рэдактара з арт. 263 і 74 Карн. Кодэксу.

Нашай рэдакцыі толькі праз сем дзён удалося дабіцца ад належных уладаў, каб быў зьняты арышт з апячатанага набору „Маланкі“ і выпусьціць гэты номер са значным спазьненнем.

Чарговы нумар (4) выйдзе ў аўтарак 15 сакавіка.

ПАНА І ПАНЮ І ДЗЯЦЕЙ.

Яшчэ за часаў паншчыны адзін пан вымагаў, каб сяляне прыходзілі яго віншаваць, а хто лепш павіншуе, таму даваў падарункі.

Вось сабралася трох сялян: Мікіта, Зьмітра і Лявон і пайшлі віншаваць пана з новым годам. Мікіта меўся казаць самае павіншаваньне, а Зьмітра і Лявон паўтараць: „пана, паню і дзяцей“.

Уваходзячы ў кватэру, дзе сядзеў пан, як на няшчасьце разьвязаўся лапаць у Мікіты. Нехта наступіў яму на абору і наш Мікіта паляцеў праз парог, як калода, аж у вачох зоркі забегалі.

— А каб цябе халера ўзяла! — кажа са злосьці Мікіта.

А Зьмітра і Лявон дабаўляюць:

— І пана, і паню, і дзяцей!

Што далей рабілася, можа дагадацца кожны.

Г. Д.

ДАСТАЎ.

— Кажуць, што Мацею Лазавому неяк удалося дастаць казённую зямлю?

— Яму паліцыя, доктар і ксёндз у гэтым памаглі.

— Вось дзіва! Ён-жа, здаецца, з імі ніякай справы ня меў?

— Як ня меў! Камэндант — здаў, доктар — агледзіў, а ксёндз — зямлю пасьвяціў...

К. С.

ШТО ТАГДЫ БУДЗЕ?

— Што тагды будзе, калі высекуць увесь лес?

— Вядома што: — пасека.

— Якая-ж там пасека, калі сякуць чыста-гладка, што праз некалькі гадоў, ня будзе і вёнікі наламаць.

— Праз некалькі гадоў, хто яго там ведае, што будзе. Кажуць, што праз некалькі гадоў асаднікі папрапіваюць свае гаспадаркі, ды наймуцца нам хаты падмятаць...

К. С.

Прагаварылася.

(Аўтэнтычна).

Суд... Жанчына каталічка дамагееца алімэнтаў (адшкадаваньня на ўздадаваньне дзіцяці), абвінавачваючы аднаго жыда. Адвакат у мове сваёй кажа, што калі праўда, што дзіця абвінавацелькі належыць да майго кліента-жыда, — дык дзеля гэтага яно павінна быць падана опэрацыі абрэзаньня...

— Што? — крычыць матка дзіцяці — што? Гэта вы хацелі, каб я дзіця пробашча дала вам абрэзаць — што? Ну, вось бачылі, людцы мілыя, ці гэта ня ёсьць абраза Божая?...

(„Po wolność“).

ПАБОЖНЫ.

Міхась будзіць бацьку, які заснуў у царкве ў часе казаньня.

— Татка, а татка! Уставайце, казаньне ўжо скончылася!

Бацька (прачнуўся): — Ага, скончылася?... Дык налі сьвежага...

„Зиз“.

ДОБРАЕ ЖАДАНЬНЕ.

— Кажуць, што сучасны літоўскі ўрад прэзыдэнта Сьметаны нядоўгавечны?

— Але. Ужо камуністыя і соцыялістыя пачалі барацьбу проціў яго.

— А чаго яны хочуць?

— Зьбіць сьмятану на масла.

Я. М.

ДАЎНЕЙ І ЦЯПЕР.

Павятовы староста: А ты, хам, зьнімі шапку! Ня ведаеш хто я?! Я — твой староста.

Селянін. Я даўней старшыне валасному ніколі шапкі ня зьнімаў, а то нейкаму старасьце буду.

Каб за што, за сьмецьце тое.

Вось што знача юды-гады
З тэй—як бiш... а—„подлай рады“,
Што вядзе ўсiх нас да здрады
Людцоў бедных.

Знаць і імя Павлюк-Евіч,
Што калiсь „Адама з дрэвам“
Каб яна была хварэла —
Спакусiла.

Бачу вам ўжо нецярпеньне—
Справа ў тым — сваё насеньне
Гэты лёкай Паўлюк-Евіч.
Кiнуў да мяне.

Першы лiст як стаў чытацi
(Вось адозвай здэцца звацi).
Дык не дарма-ж ў маёй хаце
Адчуваўся жаль.

Бабка так і галасiла,
Бач пiсаў: „нячыста сiла
Стала шлындацца па вёсцы“, —
Коцiк морду мыў на ложку
(То прыкмета: будуць госьцi)
А сабака выў.

Так і вышла, дабрадзеi.
Час лiхi прынёс падзеi,
Ад каторых сэрца млее...
Ну пачну сваё:

А мае-жа вы, браточкi,
Вось прыждаў і я тэй ночкi:
Дзьверы раптам заскрыпелi,
Не ўвайшлi, а прост' ўляцелi
Палiцманы.

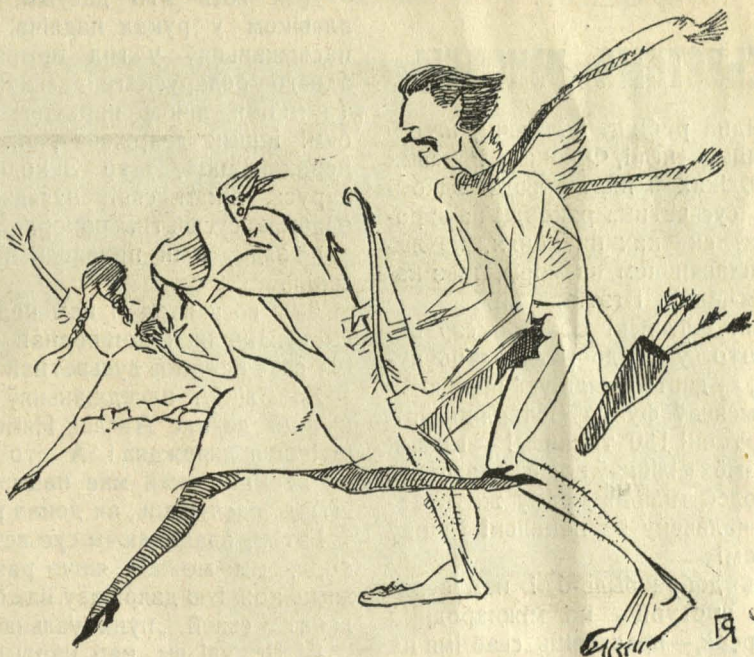
Я ляжу так на пасьцелi:
Masz odezwy, komuniscie?!
Скуль вы, скуль, кажу, *пшышлысьце?*
Дзе?—нi слова... наляцелi,
Нат' і ў портках паглядзелi;
Што-ж там знойдзеш?
Вось вярнуць пачаў паперы:
A tu co to do cholery?!
Я тут: Гэ...м...гэ, паночку...
Сам ад страху у куточку
Як асiна. —

— То адозва Паўлюк...—Czekaj!
— Co to hurtki—komjaczekki?
„Веш, ты ест арэштываны“
—Гэта-ж ваш, паночку, нейкi...
„Ён за грошы... ён праданы,
„Ён ад вас—гм... нам пастрахi...
А мяне мiж тым, пад пахi,
Ледзь пасьпеў жупан парваны
Ўзьдзець—ды з пачкаю паперы
Праз парог, афор за дзьверы.
Каб казаў за што якое —
Сорам мне, — за сьмецьце тое
Пёр, браткi, я сярод ночы,—
А той сьнег бы гад у вочы, —
Пёр і думаў:

Шлю за гэта, Паўлюк-Евіч,
Табе шчырую падзяку;
Каб ты тры днi поўзаў ракам,
Як я бедны, небарака.

Праз цябе у ноч такую
Й не адзiн мо' пакутую.
Ну дык вось, браткi, адразу,
Калi маеце заразу
Хто такую,

Ня думайце, што я дзед, я—опасны сэрцаед!..

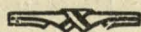
Я—не малая фiгура! Ох, люблю я шуры-муры,
маё сэрца—агонь буры, растапiць гатова муры і
пусьцiць свае „амуры“. Толькi вось дзяўчаты дуры,
як ад каршуна ўцякаюць куры,—мо' баяцца авантуры?!
Я—не малая фiгура,—мастак слаўны па натуры!
Цi то шчасьце, цi то з дуру, я папаў ў лiтэратуру.

„Вялiкая Шышка“.

Каб вас ўночы не цягалi,
Як мяне (ледзь не схавалi),
Прапаную:

Ураз адозвы Паўлюковы:
— Альбо на агнi спалеце,
— Альбо назад адашлеце,
Альбо . . . . .

Мiхась Васiлёк.

Усё роўна.

Поп спавядае селянiна і пытае
ў яго:

— Чым грэшны?
— Ня ведаю.
— Можа рабiў што кепскае?
— Не.
— Можа што нядобрае падумаў?
— Гэта ўсе роўна грэх, — на-
вучае поп.

Кончылася споведзь. Селянiн пы-
таецца:

— А што вам, бацюшка, за фа-
тыгу?

— Залатоўку, — адказвае поп.
Выняў селянiн залатоўку, пала-
жыў і, як толькi поп працягнуў
руку, селянiн схваў назад зала-
тоўку ў кiшэнь, ды кажа:

— Гэта, бацюшка, усё роўна: цi
я даў вам залатоўку, цi толькi ха-
цеў даць.

Г. Д.

ДА ПЫТАЎ СЯ.

Аднойчы гной вёз ў поле Ян,
Сустрэў яго ў дарозе пан
І запытаў: „то яка вёсь?“
Ян кажа: „не яшчэ ня ўвёсь, --

У хлеве трошкi засталося“.
Пагнаў далей. „Но, кося, кося!“
А пан яго iзноў спыняе
І злосна нек яго пытае:

„А пiзз ту жэжку можно пшэйсьць?“
Іван: ды не, ня будзе шэсьць!
Бо з гноем ў нас цяпер бяда,
Вазкоў ну, можа, будзе два.

ДЗIЎНАЯ СПРЭЧКА.

Спрачалiся пантофаль, і панчоха
з лапцём:

— Я — панскага роду! — кажа
пан-тофаль.

— Я — панскага роду! — кажа
пан-чоха.

— А ты — дурны мужыцкi ла-
паць! — адказваюць яны разам,
дразьнячы лапця.

— Хоць і панскага роду, але
прыблуды, — адказвае лапаць. А
я—тутэйшы гаспадар свайго краю,
дый живець вы з мужыцкага ма-
зая.

Тры...

МАЛЕНЬКІ ФЭЛЬЕТОН

Сусьветныя рэкорды.

Завідна робіцца чытаючы, што ў Амэрыцы, Англіі, Францыі, Радавых Рэспубліках і іншых людзі здабываюць сусьветныя рэкорды па аэроплянах, скачках на конях, на лыжах, плаваннем па моры, праз канал Ля-Манш і гэт. далей.

Адзін англійскі сілач-боксер за тое што ўмеў добра ўладаць кулаком, — дастаў вялікую прэмію — 150 тысячаў фунтаў штэрлінгаў.

Жартачкі 150 тысячаў! — гэта-ж каля 7-мёх міліёнаў польскіх злотых, або болей міліёна пудоў жыта аднаму чалавеку за некалькі ўдараў кулаком!

Вось добра было-б і нам беларусам выступіць на міжнародных конкурсах, — праславіць сваё імя на ўсё сьвет, а галоўнае адтрымаць вялікую нагароду.

Але, дзе і як?

Хто з нас, беларусаў, асьмеліцца выступіць на міжнародных спартовых конкурсах?

— Ну, хто?..

— Ну, хто!..

Вось, каб был конкурсы на найбольшы лік паседжаньняў, або найбольшую непунктуальнасьць, дык мне здаецца, мы беларусы здабылі-б сусьветны рэкорд.

Вам сьмешна!..

Едзьце да Вільні, — дык пераканаецца.

Тут, браткі, на кожным кроку, штодня, штомінуты паседжаньні... паседжаньні і... паседжаньні.

Сеньня паседжаньне камісіі,

Заўтра — сэкцыі,

Пасьлязаўтра — прэзыдыуму, а далей — камітэту, рэвізыйнай камісіі, таварыства, нагляднай рады, гуртка, управы і гэтак бяз ліку...

Вось беларусы змышланы народ! — якіх яны толькі інстытуцыяў не натварылі, а ўсё дзеля таго, — каб усё ў паседжаньні забаўляцца.

Гэтак, як пачнеш хадзіць па паседжаньнях ад панядзелку, дык аж ледзь у суботу скончыш. А часам, калі мала бывае дня, дык і ночай намагаеш. Сядзіш на гэтых паседжаньнях — дэбатуюеш. Сабяруцца два-тры беларусы і ніяк да ладу прысьці ня могуць. Хоць ты, як даўней, з-за мора варагаў заві, каб ішлі кіраваць намі.

Нашто мая жонка — лагодная, як анел, а яна на мяне ўсё за паседжаньні крычыць:

— Ды я табе, — кажа, — ніяк тваіх штаноў не налатаюся, — на тых тваіх паседжаньнях чыста прашараваў!

І праўда, — паглядзеў я: сьвяціцца на сонцы, як сіта якое.

Дык вось хто дасужы, хай з алавіком у руках падліча, колькі паседжаньняў у год прыпадае на аднаго беларускага дзееча, і адтрыманыя лічбы параўнае з лічбамі іншых дзяржаваў, а... тагды пераканаецца, што Заходняя Беларусь, лікам сваіх паседжаньняў здабыла сусьветны рэкорд, аб якім, ані дзяды, а ні прадзеда нашы ня сьнілі.

Дык вось пара і нам беларусам выступаць на міжнароднай арэне і імя сваё пакрыць сусьветнай славай.

Хай лікам паседжаньняў дараўняецца да нас Англія, Нямеччына, ці іншая дзяржава! А хто гэтаму ня верыць, — хай мае пацыраваныя штаны паслужаць, як доказ рэчовы.

Гэтак, здабываючы сусьветны рэкорд, мы можам яшчэ раз палажыць кожную дзяржаву на абедзьве лапаткі сваёй „пунктуальнасьцяй“.

— Ці чулі вы, каб напрыклад, у Англіі, Амэрыцы і інш. пазьніліся людзі на дзьве і болей гадзіны на паседжаньне?!

— Ня чулі?..

— А ў нас? — У нас спазьніцца на гадзіну, другую ўважаецца за добры тон.

— Як-жа гэта прыйсьці на пару, — яшчэ падумаюць, што заняткаў ня маю, альбо што?!

Ну і пзьняцца людзі, як толькі хто можа.

Нядаўна было адно вельмі важнае паседжаньне. У абвэстцы значылася, што *пачатак пунктуальна а пятай гадзіне*.

Пакуль тое, ды сёе, — спазьніўся і я на паўгадзіны. Бягу, як хутчэй, — сьпяшаюся, аж пара з мяне валам валіць. Не аднаго штурхнуў, аднаго з ног зьбіў, сам разоў пяць рэзнуўся на сьлізкім тротуары, але затое лячу экспрэсам:

— Як-жа, там паседжаньне пачалося, а я спазьніўся!

Прыходжу.

Ціха...

— Вось дзіва! — што гэта — паседжаньне нямых?..

Адчыняю дзьверы. Пуста. Толькі адзін сябра сядзіць, а трэба дваццаць адзін.

Чакаю паўгадзіны — яшчэ адзін.

Чакаю гадзіну — ўжо пяць.

— Шкада, — думаю, што падушкі ня ўзяў, — добра было-б тут у куточку храпнуць, пакуль паседжаньне ў поўным складзе пачнецца.

Сядзім, гутарым з нуды, хто пра палітыку, хто пра хлеб, хто пра дзяўчат, а я ўсё слухаю, ды на дзьверы паглядаю.

Скрыг... уваходзіць адзін, праз пяць мінут другі, праз чэцьверць гадзіны трэці і... праз дзьве з лішнім гадзіны было столькі, каб

можна было пачынаць паседжаньне, — быў, як кажуць, „кворум“.

Добра, каб на гэтым скончылося. Але, дзе там! Заўтра — другое паседжаньне, пасля заўтра трэцяе і гэт. далей і... кожны раз нуднае чаканьне „кворуму“.

Дык вось, браточкі, мая рада:

— Хутчэй за граніцу на міжнародныя конкурсы паседжаньняў і пунктуальнасьці!

Там — мы пакажам хто мы!!

Там — мы пакрыем імя сваё сусьветнай славай!

Там — амэрыканскія далары і ангельскія фунты і штэрлінгаў пасыплюцца ў нашыя кішані...

Хутчэй! Хутчэй!

Янка Маланка.

Даносчык.

Можа чулі ўжо няраз, Што ў ваколіцы у нас Грышка ёсьць такі адзін — Баўтрукоў завецца сын.

Усё па хатах, як сабака, Ходзіць Грышка, небарака, Ўсюды нюхае, сачыць, Хто гавора, ці маўчыць.

Хто ў каго, калі бывае, Хто гасьцей к сабе прыймае, Дзе бываюць вечарыны, Ці вясельлі, ці радзіны.

Дзе зьбіраецца народ На сабраньне, або сход, Гэта Грышка прымае, Дый на вус сабе матае.

А назаўтра, ўзяўшы клунак, Прэцца ён на пастарунак, А у клуначку мядок Нясець Грышка ў Гарадок,

Там трактую паліцаю Дый даносіць ўсё, што мае: Як што бачыў, чуў і дзе Аб сялянскай грамадзе.

Да ўсяго таго, як можа Ён набрэша, дый даложа, Што па ўсіх яго славах Бяруць дрыжыкі і страх.

Мо' Грышка-даносчык уцяме, — Што нарэшце апыніцца ў яме,

Ў тэй, што для іншых капае, Бо стыду ў яго не хапае. Хай памятае, што гэты мядочак Яму выйдзе, напэўне, праз бочак.

Жэшка.

Культурнікі.

Ёсьць-жа гэтка людзі на свьесе.
Яны — ці пішуць газэты або
яшчэ тое-сёе пішуць, сьпяваюць
песьні, лекцыі чытаюць, вучаць
дзяцей...

Ды ўсяго й не пералічыш!

А ў нашым руху трудна жыць
гэт. званаму культурнаму работ-
ніку, калі ён лёсам загнаны сю-
ды ў Заходнюю Беларусь.

Бо калі пападзе ён у лік па-
тэнтаваных „культурных дзеячоў“
(як гэта прынята пісаць у газэ-
тах), дык лёгка можа разам на-
ват з пасламі апынуцца на Лу-
кішках, адтуль можа паехаць аж
у Вронкі...

Калі ўмее і за хоча пісаць у га-
зэтах, дык ня ў кожнай газэце
патрапіць гэта рабіць, бо...

Трэба-ж хрысьціцца ў тую ці
іншую партыйную веру...

У адным толькі месцы ёсьць
яшчэ прытулішча для культур-
нікаў ды яшчэ якіх!

Гэта — ў „Białoruskiej Chatce
w Wilnie“, у якой штодня адбы-
ваецца найкультурнейшае „б'ло-
русское д'яніе“ —

Gra światno-kolorowa!

Ня верыце?

А я ў гэтым пераканаўся.

І як арыгінальна.

Ого!

Бягу нядаўна каля гэтае самае
„Białoruskiej Chaiki“ злавіць каго-
нібудзь знаёмага на Міцкевічавай
вуліцы і „стрэліць“ у яго паўта-
ры монэты на палудзень, аж:

Тыц!..

Сустрэчаю старога колегу, пісь-
меньніка даваенна-дарэвалюцый-
най нашай гэнэрацыі — Я. Пілі-
павага.

— Пішаш? — пытаюся.

— Нашто? — здзівіўся той.

— Дзе-ж друкаваць?..

— А „Białoruska Chaika“ ма-
ецца пусьць альманах ці мясач-
нік. Не прапанавала?..

Таварыш зрабіў вясёлюю міну:

Насустрэчу нам папаўся мала-
ды чалавек, які скончыў Радаш-
каўскую Гімназію.

Умяшаўшыся ў гутарку аб аль-
манаху ці мясачніку, спытаўся й ён.

— Хто-ж там „w Chatce“ мае
гэты мясачнік выдаваць?

— Ня чулі? Рэдактар... Тодар.

— Кіньце Вы думаць...

— Чаму? — перабіў я.

— Ды гэта-ж... Называйце, як
хочаце, а толькі вось што я Вам
скажу. Калі я вучыўся ў Радаш-
кавічах, а гаспадаркаю нашае
Гімназіі варочаў гэты самы Тодар,
дык во якую штуку выкінуў.

— Ну, ну? — падхапілі мы ра-
зам абодва.

Быўшы гімназісты далей рас-
казваў:

З бальшавіцкага гумару.

— Мой цяпер піва ў рот не бярэць...

— Што вы, кума, кажаце?!

— Гарэлку жлочка гэрад пракляты!

— Як ведаеце, ў гімназіі там
галіта. І вось мы надумаліся па-
магчы бядзе тым, што ўладзілі
вечарыну на карысьць немажон-
ных вучняў. Каб не рабіць спэ-
таклю з білетамі, паставілі
спрабаваць ахвярнасьць публікі.
Паставілі пры ўваходзе на веч-
арыну скарбонку з адпаведным
надпісам і... разумеете. Скарбон-
ку запячатавалі, але прышло нам
да галавы:

Спраўдзіць Тодара.

Калі першы акт скончыўся,
дык так, каб Тодар ня бачыў,
расьпячатавалі скарбонку, палі-
чылі грошы, паклалі іх назад у
скарбонку ды і зноў яе запячата-
валі.

Вечарына скончылася. Здалі мы
скарбонку Тодару. „Надо комис-
сію, — сосчитать“, — кажа ён. —
„Якую там яшчэ камісію, дзядзь-
ка Тодар! Быўшаму ўсебеларус-
каму скарбніку. — як Вы сябе
завеце, — мы верым“.

Так мы яму адказалі.

А трэба вам сказаць, што па
нашым аблічэнні ў скарбонцы
было 48 злотых 17 грошай, 20
расейскіх капеек, тры гузікі...

Назаўтра Тодар нам заявіў, што
ўвесь даход ад вечара = 15 зло-
тым.

— Як? — загулі мы ўсе, — ні-
якіх-жа ж расходаў ня было. А
ён а ні зачырванеўся нават і ка-
жа, што ў скарбонцы толькі 15
зл. і было. Ну, дык падумайце-ж—
што гэтка чалавек можа выда-
ваць?..

Тут мы разьвіталіся, пайшоў-

шы, як той казаў, хто куды ка-
торы.

А яшчэ праз дзень я даведаў-
ся, што ў „Białoruskiej Chatce“
было цікавае „паседжаньне“.

Галава гэтай „Cha'ki“ і ўсякіх
іншых сваіх „хатэк“, лекарскіх
наук „доктар“ (якраз, як некалі
сам Скарына) бегаў па „światno-
kolorowej“ залі і... зьбіраў под-
пісы:

— *Подпишлите, подпишлите! По-
нимаєте?* — падганяў ён усіх
сваіх сатэлітаў.

У чароднай яго рэзалюцыі, што
мела быць апублікованай у тода-
раўскім „Усерускім Слове“, быў,
паміж іншымі і гэтка пункт:

... прыступіць да выдаваньня
журнала (з а на канцы!) мясач-
ніка, ў супрацоўнікі якога запра-
сіць усе беларускія мясцовыя і
эмігранцкія сілы з сусьветна вя-
домым імем... Запрашэнні су-
працоўнікам разаслаць на ўсе вя-
домыя астранамічныя навуцы пля-
нэты...

Дык вось дзе сапраўдныя куль-
турнікі!

Найтыпичнейшы з іх—гэта „рэ-
дактар“ Тодар, што скарбам іх
варочае.

Вось каму непатрэбен ніякі
„Саюз лішніх“:

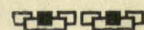
Прыступаюць да выданьня!

Пішуць рэзалюцыю!

Шумяць, як Рэпецілаў!

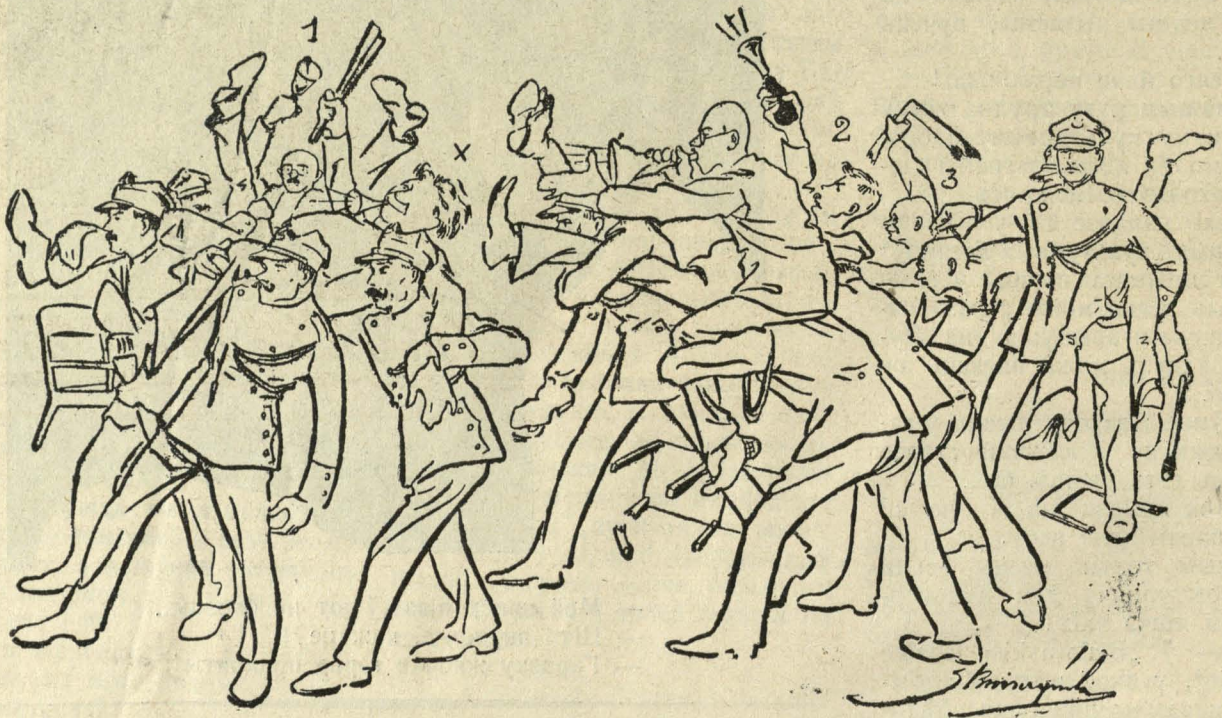
І пад шум гэты (зусім нятры-
вожны) спрытна робяць свой
сьветльно-колёровы інтэрас.

Звончык.

Усюды ганяюць, усюды сьмяюцца...

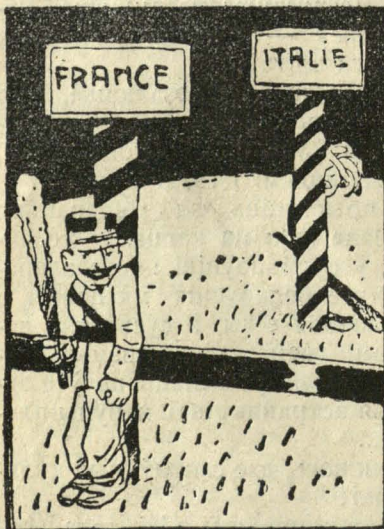
(З беларуск. народн. гимну).

Як памятку аб арыштаваных паслох „Грамады“ падаём карыкатуру з аднэй польскай газеты, дзе беларускіх паслоў сілай выносяць з салі паседжаньняў Сойму за абструкцыю. Дзеялася гэта ўлетку мінулага году пасья маёвага перавароту.

1) пас. Тарашкевіч, 2) пас. Мятла, 3) пас. Валошын пас. Воевудзкі (з „N P. Ch.“).

Добрасуседзкая дружба.

Вось як фактычна выглядаюць „добрасуседзкія адносіны“ паміж двама „братнімі суседнімі дзяржавамі, яшчэ нядаўнымі вэрсальскімі саюзнікамі“.

„Известия“ (Масква).

НАША ПОШТА.

А. Дзіўны. Чытаючы Ваш верш, наш рэдактар доўга круціў носам дый сказаў: „у кошык!“

М.—Ду. Вельмі рады, што Вы сьвядомы беларус і ведаеце наш народны гимн, але ўсё-ж такі верша Вашага аб шляхце зьмясьціць ня можам,—вельмі ён слабы.

Бадзюлька. Верш Ваш добры і гумарыстычны, але троху з «сальцам», а мы гэтакіх не зьмяшчаем.

Мацей з-пад Слоніма. Вашы вершы—пераробка старых, усім ведамых народных баек. Мала ў іх гумару і поэзіі, а дзеля гэтага ня могуць пабачыць сьвету ў „Маланцы“.

Максім Кветка. Верш свой канчаеце словамі:

„А кабеціне яшчэ ляпей,
„Яна крычала: Ой! ей-ей!..“

Наш рэдактар гэтак сама крычаў, калі чытаў Ваш верш, але яму ляпей не рабілася. Верш пайшоў у кошык.

І. Цімаш... (Латвія). На гэты раз Вашы „жарты“ пайшлі ў кошык. — Няма гумару.

Яволя і „яволя“.

б. кайзэр Вільгэльм да правадыра мароканскага паўстаньня — Абд-эль-Крыма:

— Які ты дурны! Пасьвяціўся для свайго народу, які даў табе фігу... А мой дае мне добрую ўспамогу.

„Lachen Links“ (Берлін).